

נהגת מיכל מזורחי
לסובב באצבע-קטנה

בעיות עד היום. מכסימום עולה דמי זורק לי את הכסף, או אני זורקת לו את הכסף חזרה."
מר פינתני, שהוא מזכיר ועד העובדים השכירים בדרך אינו שש לרבר על כך. הוא הביע את כעסו על כך שנהגות הסכימו להתראיין לעיתונות. "זה מוזיק לענייני, ביקשתי מהן לא להתראיין", אמר. "אנחנו, למעשה,

מהנהגים הגברים. אני הולכת אל מאחורי האוטו ודופקת על הפח."
לטענתה, רוב הנשים המועסקות בדרך הן אלמנות, גרושות או רווקות. כולן מפרנסות יחידות. לנשים נשואות הבעל לא נותן לעבוד מאחרי ההגה. היא מספרת על נשים שקורעות את עצמן בעבודה. עובדות 300 שעות. הרבה יותר מן הנהגים החברים

לה יותר מה להפסיד. היא טוענת. כל הנהגות האחרות המסרבות להתראיין משלות את עצמן, הן לא יודעות מה זה דן. היא לא מאמינה בנצחון מאבקן. היא כבר עייפה. אין לה כוח למילחמות. בהתחלה נלחמה הרבה זמן. כדי להתקבל כנהגת, להוכיח שהיא ראוייה. תמיד אהבה לנהוג וראתה את הנהיגה באוטובוס כאתגר, אפילו מי

אין נשים קבועות בחייהם של הגברים המנהלים את קואופרטיב "דן" - כולן זמניות בהחלט

עובדים עם האיגוד המיקצועי, מגישים עכשיו תביעה לבית-הדין. לפי חוקי התעסוקה אסור להעסיק נשים אחרי 12 בלילה, אבל ישנן נשים במשק שעובדות על פי צו מיוחד, למשל אחיות. יש בחוזה סעיף, האומר שכל נהג שנמצא בתקופת נסיון של 33 חודשים ולא פוטר, דינו כעובד קבוע. אנתנו משתמשים בסעיף הזה, כנגד הנהלת דן. אני לא רואה הברל בין אשה וגבר, נפנה לבית-דין ונבקש צו הרחבה, וכל האנשים שנופלים לאותה קטגוריה יקבלו קביעות."
לגבי אי כשירותן של הנשים. על פי טענת דן, הוא אומר, "זה לא נכון!"

להחרים האוטובוסים
ושבת-ראש המחלקה לעובדת השכירה בהסתדרות, עליזה תמיר, (המשך בעמוד 58)

היושבים על משכורות שמנות ועושים מה שהם רוצים.
עכשיו, בקרב החברים בעלי המניה יש הרבה מרירות כלפיהן. למרות שלמעשה הן עשו את העבודה השחורה. הן עברו על האוטובוסים הרזרביים, כלומר על האוטובוסים הישנים שאינם אוטומטיים. החברים מעדיפים לעבוד בכוך, כדי שיוכלו ללכת הביתה בצהריים. "זה שקר שאומרים על הנהגות שהן לא עובדות כלילה. אני מכירה אישית חמש נהגות שעברו בחניונים בשעת הלילה. העבודה הזו היא עבודת הכנה. יש לתדלק את האוטובוסים, לסדר את המיגרש, לנסוע "מובילים", כלומר הסעות נהגים הביתה אחרי שעות העבודה. אבל אפילו אלה שעברו ליכלכל עליהן, אמרו עליהם שהן זונות. או שיחליטו מה הם רוצים."
"עכשיו אין לי כוח יותר. אני הולכת להיות קופאית בהיפר-שווק. משלמים שם פי שניים ויש תנאים כמו שצריך". לגבי דתיים היא אומרת: "לא היו לי

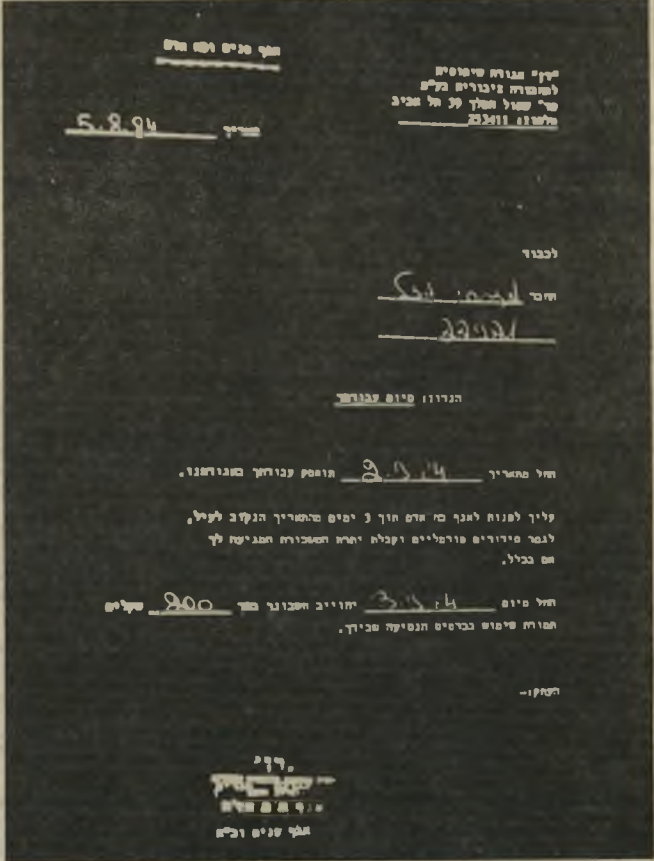
שהיה בעלה אין לו רישיון נהיגה. היא אוחזת את ההגה בכל מאורה.
מרים אולי לא שמעה מעולם על התנועה לשיוויון זכויות-אשה וגם עכשיו היא לא מרבה לרבר על רעיונות. אבל היא יודעת מה זה שמשקרים. היא מדברת על ניצול, שחיקה וחוסר-הערכה.
כבית היא אשה ככל הנשים. מבשלת לילדים, רואגת שהבית יהיה נקי. לפני שעברה לדירה המרווחת בראשון-לציון, גרה בצריף רעוע במשך 24 שנים. עכשיו יש דירה, אבל כמעט שאין אוכל. יש לה מיכתב פיטורין ביד, היא חושבת שזה הסוף.
היא עובדת מישמרות כפולות ולילות, וכל זה תמורת 400 שקלים לשעה ברוטו. עבור 151 שעות עבודה בחודש שעבר היא קבלה 90,000 שקל ברוטו.
היא מגדירה את עצמה כחולת-הגה. עד לפני זמן קצר עשתה הרבה נסיעות-יזיה אלילת ולדרום. אם האוטו לא נדלק היא יודעת מה עושים, למרה

בצווארה מתאונת-הרכים שהיא לא רוצה לספר עליה. תנועותיה איטיות ומדי פעם היא גונחת בגלל הכאבים בגבה ובצווארה. איתה בחדר יושבים עוד חברים שמשותפים בשיחה באופן פעיל, חברתה רויטל אמיתי טביב, שמגדירה את עצמה כפמיניסטית. היתה הראשונה שהתקשרה לעיתון חדשות ושיחררה את הידיעה לעיתונות. הנושא כואב לה. היא אומרת שהיא יותר טובה בדיבורים ממיכל חברתה. לכן היא משמשת מעין דוברת.

מספרת מיכל: "הגעתי לנהיגה דרך מל"ח (משק לשעות חרום), בקורס שהעביר משרד-הביטחון בחינם. באמצעות הקורס פנו ממישרד-העבודה אל התלמידות ושאלו אם משהי רוצה לעבוד כנהגת בדרך, אלה שהביעו נכונות הלכו לדרך לקבל את השיעורים אצלם, בתוכם אני. אחרי הקורס התחייבנו לעבוד שנתיים. אמרו לנו שאם נפסק את העבודה לפני זמן המחויבות, נחוייב בתשלום הקורס. אני, אישית, לא רואה את ההגה כמיקצוע חיי. במיקצועי אני מדריכת נוער. אולי אני לא רוגמה טובה, כי יש לי מיקצוע אחר, אבל ככל זאת התאהבתי בהגה. זה כיף להחזיק כלי כזה גדול תחת הידיים."

"ההרגשה שאת מסוכנת את הרבר הגדול הזה כאצבע קטנה. וחץ מזה, אני אזהבת לעבור עם אנשים. תקופה ארוכה עבדתי בקו 24, קו שנחשב לקו קשה, ארוך. עם הרבה סיבובים, שעובר דרך מרכזי תנועה עמוסים, שהומן המוקצב מתחנה לתחנה הוא קצר. בזמן של שעה ועשר דקות צריך לעשות מסלול ארוך בשעות לחץ, עם תנועה לוחצת."

"בדרך-כלל קיבלתי הרבה מחמאות מנוסעים ששיבחו את העדינות והזהירות שבה אני נוהגת. עשיתי גם נסיעות ויזה למרחקים ארוכים, ושירותים מיוחדים להסעות של חיילים. בעצם הרבה יותר קל לעשות

הודעת-הפיטורין למיכל מזורחי
גם נסיעות ארוכות

את הנסיעות הללו. אני לא מבינה את הטענה של הנהלה. הם אפילו משלמים פחות מכיוון שהנסיעות הללו קלות יותר. נהיגה בכבישים פתוחים וברכב חדיש וממוזג.
אני גם לא מבינה מה ההברל בין אשה דתית שעולה לאוטובוס ומשלמת לנהג, ובין איש דתי שעולה ומשלם לנהגת. או אפילו מה ההברל אם אשה דתית תישאר לבד באוטובוס עם נהג ובין אשה נהגת עם גבר נוסע.